

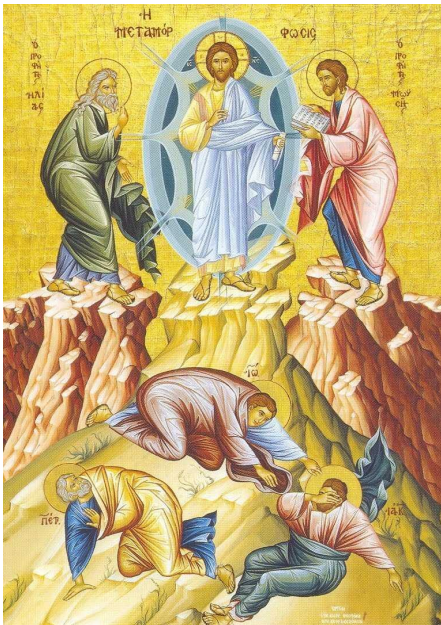
Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a zecea după Rusalii

Luni, 6 august:

Schimbarea la Față a Domnului

Îngerilor necunoscută și oamenilor nepătrunsă a fost Dumnezeuia Ta, Dătătorule de Lumină, Hristoase, când, cu fulgerele și razele Luminii Tale neînserate, Te-ai arătat pe muntele Taborului ucenicilor Tăi, care s-au înspăimântat, văzând norul strălucind luminos și glasul Tatălui auzind, au înțeles taina Întrupării Tale și au cântat așa:

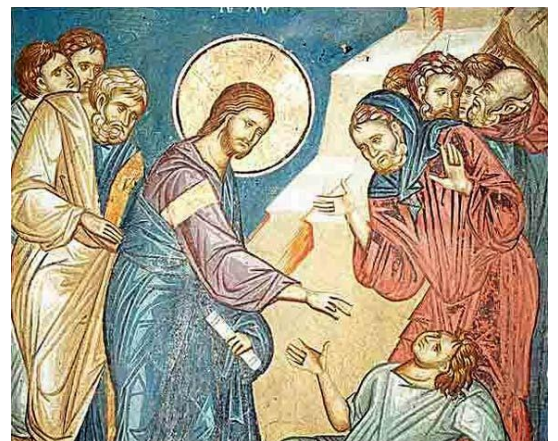
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu cel fără de moarte, luminează-ne pe noi cu lumina Feței Tale;

Iisuse, Dumnezeul cel Bun și Puternic, trezește-ne pe noi, cei ce dormim în adâncul întinericului și în somnul păcatului;
 Iisuse, Cel ce locuiești întru lumina cea nepătrunsă, scoate-ne și pe noi din locul întinericului;
 Iisuse, Cel ce ai umplut toată lumea cu slava Ta, sălășluiește-ne și pe noi în lăcașurile raiului;
 Iisuse, Lumina lumii, slobozește-ne din mâna celui viclean pe noi, cei ce stăm în întineric;
 Iisuse, Soarele Dreptății, îmbracă-ne în veșmântul adevărului și al dreptății pe noi, cei ce dormim în umbra morții;
 Iisuse, Dumnezeul cel Preaveșnic, bine este nouă să fim totdeauna sub acoperământul harului Tău! Înțelesul cel greu de pătruns al pătimirii Tale celei de bunăvoie neputând să-l înțeleagă ucenicii Tăi, Doamne, mai înainte de crucea Ta, ai dus pe trei dintre ucenicii Tăi într-un munte înalt, ca să vadă minunea înfricoșatei Tale Schimbări la Față și dumnezeiasca Ta slavă, cea pururea fiitoare, ca atunci când Te vor vedea răstignit să înțeleagă că pătimirea Ta este de bunăvoie și să-Ți cânte așa:
 Iisuse, Care de jos ai urcat pe un munte înalt, urcă-ne și pe noi întru cele de sus, ca să căutăm desfătarea întru cele înalte;

Din Acatistul Schimbării la Față a Domnului nostru
 Iisus Hristos

Evangelhia Duminicii a zecea după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Ev. Matei 17, 14-23

În vremea aceea, iată s-a apropiat de Iisus un om, îngenunchind înaintea Lui și zicând: Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și pătimește rău: de multe ori cade în foc și de multe ori în apă. Și l-am adus la ucenicii Tăi, dar n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: o, neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine. Și l-a certat Iisus și diavolul a ieșit din el, și copilul s-a tămăduit chiar în ceasul acela. Atunci, apropiindu-se de Iisus când era singur, ucenicii l-au zis: de ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: din pricina necredinței voastre; căci adevărat vă spun vouă că: de veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia, mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi cu neputință pentru voi. Dar acest neam de diavoli nu iese decât cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau ei Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului are să fie dat în mâinile oamenilor și Îl vor omorî, dar a treia zi va învia. Iar ucenicii s-au întristat foarte.

Taina Taborului în viața noastră

Locul unde s-a petrecut minunea Schimbării la Față a Mântuitorului, această taină, se numește Tabor. De-a lungul istoriei vieții creștine, cei care au luptat să se apropie mai mult de Dumnezeu, să intre într-o relație de taină cu El, au spus adesea că au urcat pe Tabor, întâlnirea lor cu Dumnezeu fiind definită ca experiența tainei Taborului. (...)

În primul rând, când amintim taina Taborului, amintim faptul că țelul vieții creștine este dobândirea Duhului Sfânt. Sf. Serafim de Sarov, încercând să-l obișnuiască, să-l convingă pe un apropiat al său [Motovilov], care este țelul vieții creștine și ce înseamnă dobândirea Duhului Sfânt ca finalitate a vieții creștinului, interlocutorul său nu înțelegea despre cele ce Sf. Serafim vorbea ca dobândire a Duhului Sfânt. Văzând aceasta, marele părinte Serafim i-a spus: <Uită-te la mine>; iar Sf. Serafim era înconjurat de lumină, de fapt prelungirea aceleiași lumini care strălucea pe tot chipul Mântuitorului Hristos la Schimbarea Sa pe muntele Tabor, arătând că țelul vieții creștine este ca omul să fie el însuși sălaş binecuvântat al Duhului Sfânt. Și acesta este Taborul, taina lui.

Apoi, taina Taborului descrisă ca viața în Hristos. Sf. Pavel a spus despre sine și a spus despre cei care doresc să meargă pe aceeași cale precum el, că nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. În El ne mișcăm, viem și suntem, arătând că viața creștinului este chemată să se transforme într-o prezență continuă a lui Hristos într-însul și prin aceasta se împlinește taina Taborului.

Taina Taborului arată ca revărsare a iubirii lui Dumnezeu-Tatăl peste lume, căci tot ceea ce este Dumnezeu este revărsare de iubire peste noi și peste lume. Și, ca să se împlinească taina Taborului și în om, se cuvine ca răspunsul omului la revărsarea de iubire a lui Dumnezeu, să fie, de asemenea, un răspuns de iubire care să cuprindă pe prieteni și pe dușmani, pe credincioși și pe necredincioși, pe cei care ne fac bine și pe cei care ne doresc răul, prin aceasta împlinindu-se ceea ce Sf. Serafim de Sarov descria ca împlinire a vieții creștine, și anume împlinirea în viața creștinului a iubirii desăvârșite. Plinătatea iubirii, spunea Sf. Isaac, este a-ți fixa gândirea continuu în Dumnezeu, fără a te sătura niciodată de aceasta.

Taina Taborului se arată, de asemenea, în ceea ce Sfinții Părinți spun a fi taina rugăciunii

neîncetate. Un călugăr a întrebat pe un altul, părintele lui duhovnicesc: <Dă-mi canon de rugăciune!>, așteptându-se ucenicul să primească atâtea metanii pe zi, atâtea acatiste, atâtea psalmi. Și călugărul, părintele duhovnicesc, i-a spus: <Canonul pe care ți-l dau este: roagă-te neîncetat!> Adică sfatul, porunca, gândul Sf. Ap. Pavel, adresat tuturor ca și canon de rugăciune: Rugați-vă neîncetat, aceasta realizându-se prin gândul la Dumnezeu tot timpul. Tot ceea ce faci, tot ceea ce întreprinzi, tot ceea ce gândești să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Și această conformitate se transformă în rugăciune neîncetată, fără de care omul nu poate să spună că trăiește sau este pătruns de taina Taborului.

Taina Taborului se mai arată în taina unirii omului cu Dumnezeu. Se mai arată în descrierea evenimentului întâlnirii omului cu Dumnezeu. Se arată, de asemenea, în taina cunoașterii lui Dumnezeu. Se arată în taina smereniei lui Dumnezeu coborâte peste lume. Se arată în taina îndumnezeirii de care amintesc Sfinții Părinți atât de des, de asemenea ca țintă a vieții creștine.

Ne oprim aici, cu nădejdea că în timpul Sfintei Liturghii de astăzi sau de mâine sau legată de momentele de slujbă de la parohiile și mănăstirile noastre, cu mila lui Dumnezeu vom fi separați de iarmarocul de jos, fiind cuprinși în duh și simțire de Taborul cel de sus. Și, chiar dacă nu putem rămâne, că suntem prea slabi, și o să coborâm din nou, și la propriu și la figurat, în agitația de jos, nădăjduim în mila Domnului că experiența luminii de pe Tabor, pe care o putem trăi la fiecare Sfântă și dumnezeiască Liturghie, să rămână în strălucirea ei întrucâtva întru adâncimea ființei noastre, ca din ea, chiar în iarmarocul, în cetatea cea de jos, alimentându-ne, adăpându-ne din ea, să putem să supraviețuim duhovnicește și creștinește până când Dumnezeu va împlini în viața fiecăruia sorocul împlinirii tainei Taborului, când toate vor fi văzute față către față, de la inimă la inimă, lumina lui Dumnezeu unindu-se sau, mai bine zis, prelungindu-se și în viața omului, care să strălucească de lumina Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.

(IPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, din Cuvântul Mitropolitului Teofan din ziua praznicului Schimbării la Față – Schitul Ceahlău, 2017)

Cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur la Evanghelia despre Vindecarea lunaticului

(Mt. 17, 16) Și l-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece.

Sfânta Scriptură arată că acest om avea o credință slabă, ceea ce se poate vedea din mai multe locuri; din cuvintele lui Hristos: toate sunt cu puțință celui ce crede (Mc. 9, 23) și din faptul că tatăl însuși, apropiindu-se, spune: Ajută necredinței mele (Mc. 9, 24). Totodată, se mai poate vedea și din porunca Domnului: să nu mai intri în el (Mc. 9, 25) și din ceea ce i-a spus tatăl lui Hristos: Dar de poți (Mc. 9, 22). Dar poate veți spune: Dacă necredința sa a fost motivul pentru care diavolul nu a ieșit din băiat, de ce mai învinuiește pe ucenici? Pentru a le arăta că ei întotdeauna pot tămădui pe cei bolnavi, chiar dacă nimeni nu-i aduce având credință că se vor vindeca. Precum adeseori credința celui care a adus pe cel bolnav a fost suficientă pentru ca acesta să primească vindecare, chiar și de la slujitori mai mici ca însemnătate, tot așa, puterea slujitorului a fost adesea suficientă pentru a săvârși o minune, chiar dacă cei ce-l aduceau pe bolnav nu credeau că se va vindeca. Amândouă cazurile sunt aflate în Sfânta Scriptură. Corneliu, împreună cu cei ai casei lui au adus asupra lor prin credință puterea Sfântului Duh, iar în timpul lui Elisei, când nimeni nu a crezut, un mort a fost înviat (2 Reg. 13, 21).

(Mt. 17, 17) Iar Iisus, răspunzând, a zis: „O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine”.

Privește nesăbuinta acestui om și într-un alt loc; înaintea tuturor celor aflați acolo, el îi învinuiește pe ucenici zicând l-am dus la ucenicii, Tăi și n-au putut să-l vindece. Însă Iisus a respins aceste învinuiri înaintea tuturor și i-a arătat că este mai mult vina sa, zicând: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Hristos nu se adresează doar tatălui, ci ca să nu-l supere, se adresează tuturor iudeilor. Se prea poate ca oamenii să se fi apucat să cugete lucruri rele despre ucenicii Domnului, dacă acesta nu le-ar fi luat apărarea.

Dar atunci când spune până când voi fi cu

voi, Domnul arată cât de plăcută Îi este moartea și că dorește se plece de aici. Tânjește după plecare. Grea pentru El este șederea cu iudeii și nu răstignirea.

Hristos nu a acceptat plângerile lor, dar în schimb ce a spus? A spus: Aduceți-l aici la Mine, și-l întreabă mai departe: De cât timp este așa? Astfel, Hristos împlinește două lucruri deodată: apară pe ucenici și duce pe om spre o credință mai puternică, ca va exista un sfârșit al necazurilor sale și fiul său va fi vindecat. Iisus lasă pe băiat să se chinuiască, nu pentru a se lăuda (atunci când mulțimea s-a adunat, El a izgonit demonul), ci pentru tatăl băiatului, ca atunci când va vedea pe demon izgonit doar cu Cuvântul lui Hristos, măcar astfel, dacă într-un alt chip nu este cu puțință, să ajungă să creadă în minunea ce era pe cale să se petreacă.

(Mt. 17, 20) Iar Iisus le-a răspuns: „Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință”.

Ucenicii par să fie cuprinși de frică și de spaimă că au pierdut harul care li se dăruise. Ei primiseră puterea asupra duhurilor necurate și de aceea, au mers la El deoparte și L-au întrebat, nu din rușine (pentru că dacă deja se aflase și au fost criticați, ar fi fost de prisos să se facă de rușine și prin cuvintele lor), ci pentru că ceea ce urmau să Îl întrebe era lucru mare și o taină în același timp.

Hristos ce spune? Spune că: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici dincolo”, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Și dacă vei întreba: Ce munte au mutat apostolii?, îți voi spune că ei, înviind pe morți, au făcut lucruri mai mari decât să mute munții. Căci a muta un munte și a muta moartea dintr-un trup nu pot fi asemădate. Se spune că după ei, și alți sfinți mai mici decât ei au mutat munți atunci când a fost nevoie. Dar dacă nu a fost nevoie, nu le căutați vină în asta.

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888

Colectiv redactional:

Contact: tel. 0741 706 602, redactor sef@yahoo.com
Vasilica Onofrei, Doru-Dumitru Sirghie, Valentin Burlacu, Răzvan
Chitac, Vlad-Mihai Carpiuc, Ramona-Maria Bogos, Mihail Afloarei,
Pr. Mihai Mărgineanu (coord.)

Grafică: Elena Gheorghită, Raluca Negrea, Dan-Andrei Morteci,
Mădălina Teliban

Administratori site parohie/pagină facebook:

Alexandru Losonczy, Costel Dumitru, Vasilica Onofrei
www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Program liturgic în această săptămână

◆ Duminică, 5 august 2018

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur

Taina Sfintei Împărtășanii (pe nemâncate, pentru copiii sub 7 ani și persoanele care s-au spovedit și au primit binecuvântare de la părintele duhovnic)

18:00 Slujba Vecerniei

◆ Luni, 6 august, Schimbarea la Față a Domnului

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur

Taina Sfintei Împărtășanii (pe nemâncate, pentru copiii sub 7 ani și persoanele care s-au spovedit și au primit binecuvântare de la părintele duhovnic)

◆ Marți, 7 august 2018

18:00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Miercuri, 8 august 2018

18:00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Joi, 9 august 2018

18:00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Vineri, 10 august 2018

18:00 Taina Sfântului Maslu

◆ Sâmbătă, 11 august 2018

07:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur (întru cinstirea Sf. Ap. Toma și Sf. Ecaterina, urmate de Pomenirea morților)

Taina Sfintei Împărtășanii (pe nemâncate, pentru copiii sub 7 ani și persoanele care s-au spovedit și au primit binecuvântare de la părintele duhovnic)

18:00 Slujba Vecerniei

Pentru Taina Spovedaniei, preoții slujitori vă stau la dispoziție la sfârșitul fiecărei slujbe din această săptămână.

Picătura de înțelepciune:

Cine era prost ?

M-a emoționat această lectură extrasă de pe net, despre un om care astăzi nu mai este în viață, dar care pentru simplitatea și comportamentul său infantil, era considerat pe nedrept prost:

„S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Eram încă puștoaică. Aveam o gașcă mare și veselă cu care cutreieram cartierul și ne consideram cei mai „tari”.

Odată stăteam pe bancă și discutam despre ceva, râdeam și glumeam.

-Haideți să fim prieteni, – deodată am auzit un glas.

Toți am tăcut și ne-am întors. Era Nicușor, un băiat cu vreo 3 ani mai mare ca noi, care însă nu prea era normal, în accepțiunea noastră. Nu știu, el așa s-a născut sau mai târziu s-a întâmplat ceva cu el, dar era, cum obișnuiam noi să spunem, bolnav de cap. Îi spuneam „prostul”, căci avea o reținere serioasă în dezvoltare și se comporta ca un copil. Zia întreagă cutreiera străzile și se anima de toți.

-Haideți să fim prieteni, – a repetat Nicușor-prostul. Apoi, a zâmbit rușinat.

Noi am schimbat niște priviri.

-Cu cine? Cu tine? – a ieșit un băiat înainte. Și a început să se hlizească tare. – Doar ești un prost!

-Un prost! – am chicotit și noi, fetele, pe când Nicușor se uita pierdut la noi.

-Șterge-o de aici! – a strigat acel băiat, îmbrâncindu-l.

-Șterge-o, – am strigat și noi ca un ecou.

Nicușor a început să plângă, dar pe cine interesa asta ?

-Eu am un cățeluș, – s-a apropiat Nicușor-prostul,

încercând să reinnoade un dialog cu noi. Într-adevăr ținea în mâini un pui de cățel. Ne-a zâmbit copilăros:

– Vreți să îl mângâiați?

-Ești un prost! Și câinele tău e prost! – a strigat cineva.

-Nu e prost! Nu e prost! – a strigat Nicușor și, brusc, și-a făcut vânt înspre noi. Fetele cu țipete s-au împrăștiat. Iar băieții au luat care un băț, care o piatră și s-au pregătit să atace.

-Câinele meu nu e prost! – continua să strige Nicușor.

Și pietrele au început să zboare înspre el. Am înșfăcat și eu o piatră și am aruncat în el cu toată puterea. Țin minte bine asta, că l-am nimerit în umăr și băiatul a strigat de durere.

Mai țin minte cum el s-a ghemuit, apărând câinele. Apoi, a întors fața supărată și plină de lacrimi strigând spre mine:

-Tu... Tu... Mărunțico! Îl lovisem foarte tare.

De atunci se ținea departe de noi, iar noi mereu râdeam de el... Au trecut anii și l-am întâlnit la noi la biserică.

Bătrân și încărunit. Se ocupa de curățenie. Văzându-l, m-am speriat că mă va recunoaște. Simțeam o mare rușine pentru piatra cu care l-am rănit cândva.

-Cum te numești? – m-a întrebat el.

-Elena, i-am răspuns.

„Nu m-a recunoscut”, – m-am gândit eu cu ușurare.

-Acestea sunt fetițele tale?

-Da, sunt ale mele.

Nicușor s-a căutat prin buzunarele hainei și a scos o bomboană pe care i-a întins-o uneia dintre fetițele mele.

-Hai să fim prieteni!

-Hai! – a răspuns ea.

...De fiecare dată când ne întâlneam îmi era frică să nu mă recunoască, dar Nicușor nu spunea nimic și, cu aceeași căldură, zâmbea copilăros, oferindu-le fetelor mele dulciuri.

„M-a uitat”, – răsufлам eu ușurată.

Dar odată a zâmbit și mi-a zis:

-Eu te țin minte! Tu ești „mărunțica”!

Eram gata să intru în pământ de rușine.

-Iartă-mă! – am răspuns eu. Cu seninătate și cu același zâmbet, el a scos o acadea din buzunar și mi-a întins-o.

-Hai să fim prieteni! – se citea în ochii lui copilăroși...

Astăzi, privind retrospectiv, nu știu cine din noi e prost: eu, cea care fiind un adolescent răutăcios îmi băteam joc de un băiat bolnav și inocent? Eu, care încrâncenată mă supăram pe orice fleac și țineam ură pentru orice rău primeam? Sau el, care era capabil să rabde, să ierte, să iubească și să se apropie uman, chiar și față de cei care i-au făcut rău? ...Și a plecat din viață senin, cu zâmbetul său copilăros...”

O întâmplare pe care în variate forme și momente ale vieții am trăit-o fiecare, când oameni pe care i-am considerat inferiori nouă, ne-au oferit adevărate mărgăritare ale caracterului și sensibilității umane. Sunt „lecții” prin care Dumnezeu ne deschide mintea spre a înțelege că noi cei „deștepți” și „superiori” de multe ori suntem cauza suferinței lor... Pr. M.M.